

FESTIVALOVÝ Z PRAVO DAJ 9^{20.5.}ST09

časopis studentů UP Olomouc / FF MU Brno / VŠMU Bratislava

Ú
V
O
D
N
Í
K

A basta

Utíká to. Divadelní Flora se blíží ke konci stejně rychle jako poslední zkouška před premiérou a téměř všechny virtuální položky z programu již diváci mohli vidět v konkrétní formě. Jedna však přeci jen zůstane nenaplněna. Mezinárodní projekt Baga-Basta si budou diváci muset odpustit. Do vysokých sfér uměleckých zájmů totiž vstoupila všemocná náhoda a zanechala jednoho z účinkujících se zlomenou rukou, pročež se představení ruší. A pak že minimalismus, jak praví anotace...

Se zlomenou rukou se našťastí dá řídit divadelní festival, a tak kromě jediné programové změny (Baga-Bastu nahradí ve 20:00 Basta Cosí původně chystaná na 13:00) pokračuje vše podle plánu.

Předposlední den festivalu diváky opět nažene do plenéru, doufejme, že ne tak mrazivého jako včera. Orgasmus v přírodě si totiž na mrazu tolik nevychnutáte.

Nebojte, nezbláznil jsem se, ani nezavádím rubriku určenou čtyřicátníkům v upnutých džínových kraťasech s mastným hřebenem v zadní kapse. Orgasmu totiž, kdo jiní než Francouzi, říkají malá smrt a tu můžete dnes večer zažít na vlastní kůži v Bezručových sadech. Umírat bude tanečnice Adéla Laštovková v režii SKUTRU.

Večer zakončí zpívající herečka a hrající zpěvačka Maria Peszek. A pak hurá do stanu.

Jan Plihal

P
R
O
G
R
A
M

středa 20. 5. 2009

10:00 / Konvikt / filmový sál
TOUHA, OPATRNOST
Čína, USA 2007 / rež. Ang Lee

14:30 / Konvikt / filmový sál
**VÁLKA ROZUMU
A CTI**
Hong Kong, Čína, Jižní Korea,
Japonsko 2006
rež. Chi Leung Cheung

17:30 / Konvikt / filmový sál
KATYŇ
Polsko 2007 / rež. Andrzej Wajda

20:00 / Konvikt / divadelní sál
BASTA COSÍ!
Klári Pataky / HUN
Emocionálně výrazná taneční kreace
jedné z nejcitlivějších představitelk
současné maďarské choreografie.

21:15 / Bezručovy sady
pod Konviktem
MALÁ SMRT
Adéla Laštovková-Stodolová
& SKUTR
Originální propojení křehké diva-
delní optiky tanečnice Adély
Stodolové a svébytného režijního
vidění Martina Kukučky a Lukáše
Trpišovského.

22:30 / Konvikt / nádvoří
MARIA PESZEK
PL / koncert
Exkluzivní vystoupení charismatické
herečky a zpěvačky považované za
jednu z nejvýraznějších osobností
současné polské hudební scény.

pořadatel

generální partner

spolupořadatel

Olomouc je pro nás trenažér

Tomáš Žižka, scénograf, performer, učitel DAMU měl na Floře dvě přednášky o fenoménu site-specific a především zde vedl workshop studentů KALD DAMU, který vyvrcholil úterním site-specific projektem Květen(a) Olomouc.

Kunčarová (kritizuje Varyšovu práci s diktafonem): Takhle ti to fungovat nebude. Nebude tam nic slyšet.

Varyš: Když tam nebude nic slyšet, zůstane jenom vzpomínka a tenhle rozhovor bude jako site-specific.

Jaký je rozdíl mezi tím, když se na nějaké performanci nebo site-specific projektu podílíte jako tvůrce, performer a když jako lektor vedete workshop?

Moc velký rozdíl to není. Když jsem součástí performance, pokouším se vnést svůj pohled a názor, což je tady stejné a samozřejmě se snažím taky vyslyšet názor ostatních, protože site-specific je kompilací náhledů na místo, prostor. Tady jsem se upozadil, omezil jsem svůj vstup a spíše jsem tak animoval, aby vznikly názory, snažil jsem se je taky uzemnit, aby byly realizovatelné. Pro nás je Olomouc trochu trenažér, mnoho ze studentů to dělá poprvé a měli velké oči, krásnou literární představu, jak ovládneme Olomouc, ale je taky třeba zhodnotit svou energetickou kapacitu, zvládnout to.

Vy jste v přednášce hovořil o tom, jak se ze site-specific vytrácí spontánnost s tím, jak se dostává do akademického prostředí. Jak je spontánní akce, když jste pozván festivalem, abyste něco vytvořil na objednávku, v porovnání s tím, když jdete kolem opuštěné čističky a řeknete si, tady by bylo zajímavé něco

udělat a pak se k tomu přes různé překážky dostanete?

Zajímavé je, že ten festival si vytvoří svou obec, publikum, a ta obec respektuje jakékoli anomálie. Je připravená přijmout různost. Vlastností těchto projektů je pokusit se vstoupit do prostředí a mezi lidi, kteří jsou divadlem nebo festivalem nezasaženi, a potkali jsme dost lidí, kteří vůbec nevědí, že festival je.

V jednom obchodě, když jsem prodavači řekl, že jsme tu na festivalu, zeptal se mě, jestli na pivním.

Ano, festivalů tu probíhá víc zároveň... Samozřejmě díky festivalu je všechno produkčně mnohem jednodušší a snazší, všechno se dá lépe domluvit a zařídít.

Mě zaujalo, jak jste zmiňoval historii happeningů, které zde v roce 1989 pořádal Ivan Langer.

Já jsem z generace, která to ještě registrovala jako akce kolem OF, protože za revoluce jsem pracoval v koordinačním centru. Tady nám dal DVD Pavel Urbášek z magistrátu, a najednou jsme tam viděli Langera. Spíše to souviselo s protesty kolem revoluce a on byl jen jeden z organizátorů. Dnes se na to už možná nepamatuje... Ani mu moc nevádí, když demonstrují různí skini a podobně. Ale třeba to bere taky jen jako zajímavý happening...

Tématem festivalu je válka idejí. Probíhá nějaká? Co to pro vás znamená?

My jsme to přejmenovali, je to válka videí. Každý má něco nakoukáno, nějaké obrázky, a taky tady, v noci když jdete po Horním náměstí, tak slyšíte a vidíte ty denní šoty, které ho rozezvučují... válka idejí asi neprobíhá. Slovu válka se přisuzuje hned militantní funkce,

takhle to asi není. A 1989... I když jsem revoluci aktivně zažil, nemyslím, že je teď produktivní jít pouhou cestou reflexe, jen vzpomínat, namluvilo se o tom už dost. Ale tehdy to ukázalo obrovskou akceleraci a taky jistou spontánnost, rychlost – český národ přítom není moc zvyklý improvizovat.

Co chystáte po návratu z Divadelní Flory?

Jedu hned na Balkán s představením, které jsme připravili.

Jak jste se dostal k site-specific?

Na škole se spolužáky, Spišákem, Formanem, Bornou, začalo to z improvizací, později tu byl Min Tanaka, Ondřej Hrab nám dělal produkčního, tehdy jsme tomu ovšem ještě neřekli site-specific.

Tomu se taky věnoval Zdenek Plachý. Skleněná louka, Těžké doby bez taktu s Posádkovou hudbou Brno...nebo v Národním ten Fantom opery..

Žižka: Ano!

Kunčarová: Cože? Zdenek Plachý, šéf činohry Národního divadla Brno, co dělá s Landou (Zlatého draka, pozn. red.), dělal někdy improvizace a site-specific?

Varyš a Žižka: samozřejmě!

*Za rozhovor děkuji
Vojtěch Varyš a Helena Kunčarová*

Tomáš Žižka

Performer a scénograf Tomáš Žižka vyučuje na katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze, jako hostující pedagog na Akademii výtvarných umění v Beogradu a lektoruje na HKU (Vysoká škola umění) v Utrechtu. Do českého divadelního povědomí je zapsán hlavně svými projekty site-specific. Spolupracuje hlavně na performancích současné nezá-

vislé scény a experimentální tvorbě. Podílel se na řadě workshopů a symposiích v netradičních prostorech nejen v České republice. Patří mezi ně například Recycling (Brazílie 2006), Chemické safari Hradec Králové (2007) či multisite-specific projekt Proroci písma (2007). Projekt Proroci písma je inspirován historickým putováním Cyrila a Metoděje, kteří vytvořili sta-

roslovanské písmo, jenž je základem slovanské gramotnosti, a uskutečňuje se pod záštitou nezávislé organizace Mamapapa. V současné době se Žižka angažuje na projektu 4x jinak (www.4x-jinak.com), který bude probíhat po celý rok na různých místech republiky. Květen(a) Olomouc, představení v rámci Open konviktu, patří do první části s názvem Urbánní jaro.

Helena Kunčarová

Olomouc nejen podmořská

Krása pomíjivosti a neopakovatelnosti je základní myšlenkou projektů site-specific. Olomouc se představila jako místo vraždy, podvodní svět a obchodní křižovatka. Studenti alternativního a loutkového divadla přijeli do Olomouce objevit posmutnělá zákoutí a vyprávět příběh místa. Dívali se na město jinak než místní a z jejich nápadů vznikl projekt Květen(a) Olomouc. Tak trochu netradiční odpolední procházka začínala na Konviktu, odkud vyrazili dva studenti s konvemi na hlavě („konevnici“) a provázeli návštěvníky všemi objevenými místy. Ale i na cestě mezi nimi upozorňovali na zvláštnosti a maličkosti v okolí.

Co všechno se dá najít na dně řeky? Andrej Šoltés a Karel Czech si zarybařili a z olomouckých řek vylovili různé předměty. Nejdřív bylo nutné identifikovat drátěné mrtvoly - student, klučina hrající kuličky, mladá žena a babička, ke každému pasovaly některé vylovené věci. Prává česká kriminálka Šoltés si přizvala k objasnění případů korunní svědky - diváky, aby našli vylovené důkazy (ty se ale bohužel kvůli pasivitě přihlížejících všechny nenašly) a přiřadili je k obětem. Skupina se po rozpoznání obětí přesunula z mostu u minigolfového hřiště k sochám čtyř Atlasů a potkala policejní auto projíždějící parkem na místo činu, které diváci chvíli předtím opustili – vtipná náhoda. Na cestě účastníci míjeli různé úkazy, pomníky a objekty. Co z toho ale byla mystifikace a co skutečnost? A kde zanechali svoje dárky Indiáni, kteří byli v Olomouci na výměnném pobytu? V botanické zahradě ční jejich totemy hned vedle repliky amfiteátru. Ztichlý dav se kolébal parkem a pozoroval po cestě neobvyklou faunu. Kolem proběhly dvě olomoucké gazely v teniskách a proplaval usmířující se pár kachen. „Konevnici“ udávali směr a rychlost přesunu. Všechny věci na improvizovaném projektu se nedají naplánovat, něco se nechává náhodě a hodně záleží i na duchapřítomnosti průvodců. U čtyř Atlasů byla odhalena ledová socha delfína pro připomenutí doby, kdy byla Olomouc podmořským královstvím, ve kterém žili lidé s delfíny. Voda v Olomoučanech zůstává v jiném skupenství dodnes. Linda

Duškova a Tereza Benešová vnímají tekoucí tempo života v Olomouci z pohledu Prahy.

Olomouc byla založena na spojnici obchodních cest – Praha, Brno, Krakow. V současnosti se spokojeně rozrůstá, ale nemusí to tak být pořád. Apolenna Vanišová a Marianna Mikolajek vyrazily do okrajových částí s prosbou o jídlo. Z darovaných potravin vytvořily jedlou mapu města, z níž se měla vyvěštit budoucnost. Ostých účastníků zmírnila psychologie davu a záhy se pustili do jídla a pití. Dobrá příprava zajistila i horkou vodu na čaj. Po sněžení určitých částí města, ale bohužel většiny zaniklo ve všeobecném šumu a část Časosběr a čajosběr se tak změnila v bezpointový piknik.

Jak si představujete developerskou budoucnost Olomouce? Firma Mytholmnik Development má jasnou vizi – postavit ve městě Disneyland a Druhé visuté zahrady královny Semiramidy. O jejich záměru se celý den mohli lidé nformovat u firemního stánku vedle obchodního domu Prior. Zároveň mohli vyplnit anketu, za niž dostali reklamní odznak. Celá mystifikace byla precizně dovedena do konce – tento projekt nebyl oficiálně uveřejněn na programu olomouckého site specific, ale firma byla uvedena v zápatí jako sponzor celé akce. Studentky vystupovaly i se jménkou a v černém kostýmku jako profesionální hostesky. Problém obnovy a nových výstaveb v Olomouci je nyní aktuální a osobité návrhy projektů kontrastovaly s betonovou budovou Prioru.

15.3.1939 by se pro Olomouc mělo stát nezapomenutelným datem. V noci z 15. na 16. března totiž vypálili nacisté olomouckou synagogu. Snažili se o její vymazání z paměti občanů a očividně se jim to podařilo – na jejích základech je dnes parkoviště a žádná cedule ani památník na synagogu nevzpomíná, a proto jsme na Palackého náměstí uctili její památku tichou pohřební hostinou. „Konevnici“ si sundali konve a ostatní mlčky přihlíželi.

Vyvrcholení akce nastalo o půl desáté večer u čtyř Atlasů. Roztávající delfin celé dění sledoval ukapávaje přitom. Improvizovaný koncert všech zúčastněných vytvořil zvuk, který bylo možné slyšet v Olomouci, když byla ještě podmořská. Hrál se na led a vodu v různě znějících nádobách, vše podkresleno ozvučenou plechovou konví. Nacvičené písně se střídaly s lehce stydlivými improvizovanými a rapujícími rybami.

Na performanci potřebuje člověk nejen cvik, ale i cit. Studenti mají nepochybně obojí a k tomu i (za)jímavé nápady, jen si občas nejsou jistí sami sebou a některé potenciálně chytlavé momenty nechají bohužel zapadnout. Stačí trochu přidat na důrazu a přihlížející se uloví.

Helena Kunčarová

Šli jsme přes sebe

Miřenka Čechová, spoluautorka představení, v němž také hraje (role Fridy), spoluzakladatelka Spitfire Company

Jak se proměňuje inscenace vzhledem k prostoru, kde se hraje? Olomoucký Konvikt je něco úplně jiného než vysočanská tovární hala.

Nám se dneska hrálo hodně zajímavě. Já tenhle prostor mám moc ráda, protože je úplně perfektní. A když jsou třeba lidi jako dneska... Konvikt je menší, intimnější, najednou nejsme v hale, kde máte po každé straně deset volných metrů a nás ten prostor kontrapozitně vede k tomu, že hrajeme dovnitř, intimně, zatímco tady se nám stalo, že jsme hráli hodně ven, šli jsme i přes sebe, přes hranice, snad i díky divákům.

Nejen ve Světě odsouzencově, ale i v jiných projektech se objevuje ten humoristicko-trýznivý pohled na lásku a vášně. Zajímá tě to pouze teoreticky?

Asi každý dává i nějaké osobní zkušenosti do svého umění, ale vyloženě osobní témata nemám ráda. Vždycky to musí být podloženo nějakým pří-

během, nějakou tezí, která je pro mě zajímavá i intelektuálně.

Hra je taky téma, které se dnes objevilo.

Rozhodně, hra, hravost, i hra/drama doopravdy jako literární druh, ironie, to všechno je pro nás hodně důležité. To nás baví. Nadsázka, kontradikce věci, rozpory.

Co se chystá do budoucna?

Se Spitfire – hurá! – se chystá projekt konečně beze mě. Protože běžet na dvou frontách je dost náročné. Petr Boháč s Petrem Vaňkem chystají Unicorn, původní monodrama, takový beckettovský, absurdní projekt. A aby toho nebylo málo, v absurdním tématu pokračujeme i s Theatrem Pantomissimo, Dante-Light in the Darkness, třetí část trilogie, jejíž první část On the Dark Road jste viděli loni tady, druhá se jmenuje Virginie-In a Dark Place, a do budoucna budeme hrát všechny tři díly dohromady v jednom večeru.

Takže to možná uvidíme příští rok na Floře 2010.

Možná.

Letos se nezdržíte? Loni jste tu byli několik dní...

Loni jsme si to užili, letos bohužel. Teď mě čeká odřízení dodávky do Prahy, s bandičkou...

Takže ty jsi řidička!

Jo, já jsem kamionák, technik, herečka, všechno...

Šťastnou cestu přeje Vojtěch Varyš

Nálet v podání Spitfire Company

Mou dosud jedinou zkušeností s létáním je vyhlídkový let nad Vrchlabím. A to není moc. Jsem víc Mácha než Exupéry. To ale neznamená, že jsem nikdy neprožil turbulenci, přetížení či potřebu natáhnout kyslíkovou masku. Dnes mě totiž takovými pocity pohostilo sedadlo jednoho z tryskáčů Spitfire Company. Pražské uskupení s pěti inscenacemi na kontě se olomouckému publiku uvedlo představením Svět odsouzencův. Šlo o jedinečný

divadelní zážitek.

Skrze vězeňské mříže sledujeme příběh malíře Jarkovského, retrospektivní vyprávění plné vášně, tělesnosti, agrese a sexuality. Plátno v čase představení vznikajícího obrazu se začíná nanášet barvou a linkou a stejně tak já začínám skládat okolnosti, které vedly Jarkovského k vraždě. Od první vteřiny se Svět odsouzencův představuje suverénními hereckými výkony, překvapivým vizuálním zpracováním, nápaditou prací

se scénickou hudbou, prostorem pro divákovu imaginaci a především bohatým režijním uchopením Petra Boháče. Vyprávění je ponecháno v jakési příběhové anonymitě, popis je nahrazen autentičností hereckého výrazu. Podání Spitfire Company je naprosto uvěřitelné, aniž bychom o postavách věděli více, než co jsme vypožorovali z jejich „života“ na scéně. Herecký rejstřík souboru snoubí činohru a brilantní fyzické divadlo. Je opravdovým zážit-

Spitfire Company

Pražské uskupení Spitfire Company vzniklo roku 2007. Mladý progresivní soubor s akcentem na herecké vzdělávání kombinuje výrazové prostředky činohry a fyzického divadla s žánrovými a druhovými přesahy. Umělecky soubor vede režisér, dramaturg a literární esejista Petr Boháč a herečka, tanečnice, choreografka a mimka Miřenka Čechová. Za dva

roky existence vzniklo pod programem „plastického divadla“ pět inscenací, kterými si Spitfire Company získávají stále větší a větší respekt tuzemský i zahraniční. Debutovou inscenací byl Hlas Anny Frankové, dle proslulé deníkové reflexe světové války. Následovala temná alegorie ženské imaginace z roku 2008, inspirovaná Shakespearovými ženskými hrdin-

kami, Černý smích medúzy. Roku 2008 rovněž odstartoval seriál Ženský divadelní improvizací punk a vznikla tanečně výtvarná freska Svět odsouzencův. Zatím posledním počinem skupiny je inscenace Chaplinův proces (2009), vztah jednotlivce a systému v paralele příběhů Josefa K. a Charlieho Chaplina.

Matyáš Dlab

kem sledovat pečlivé proměny míry herecké stylizace. Výraz sahá od groteskní nálady po téměř naturalistické vyjádření. Miřenka Čechová, Iris Kristeková, Jindřiška Křivánková a Petr Vaněk podávají naprosto jisté herecké výkony. Zvláštní místo zaujímá v představení sexualita, erotika. Petr Boháč téma zpracovává jak stylizovaně, „divadelně“ (rohy jako součást kostýmu), tak ostře, explicitně (scéna znásilnění). Je zvláštní porovnávat vyznění erotismu na divadle, kde reálný čas a prostor takovým scénám dodává na drzosti, a ve filmu, kde jsou postelové scény často považovány až za vyprávěcí klišé, nad kterým se při sledování nikterak nepozastavíte (samozřejmě pokud v takové scéně nezastihnete

Pavla Zedníčka).

Vizuálnímu zpracování Petry Vlachynské a Barbary Wojtkowiak dominuje přítomnost právě vznikajícího obrazu. Příběh se přelévá a stejně tak jsou přemalovávány vrstvy plátna. Jedná se vlastně o VJing štětec. V případě autora obrazů Jana Mika obohaceno o dlaně, sprej či hrábě. Prázdnou scénu zabydlují sladěné kostýmy černé a červené barvy. Vizuální pečlivost podtrhuje citlivý komorní light design Martina Špetlíka (nelze nezpomenout „oklapkovaný“ rám plátna, stíny-mříže, či úzké kužely skládané vedle sebe). Scénická hudba Jana Kučery střídá ruchové podkresy s rytmem tanga v nápaditěm propojení. Čtyřčlenný soubor provází představení hrou na akordeony.

Hudební nástroje jsou zajímavým způsobem přijaty do hry. Často se stávají prostředkem komunikace, nahrazují slova, gesta. Potenciál nabídnutých prostředků ještě dále rozvíjí důmyslný režijní koncept. Boháč Jarkovského příběh vypráví retrospektivním skokem v čas a nadpříběhovým komentářem, rázu vyprávění dostává i skvělou stylizaci představených postav.

Svět odsouzcův je podtrženo sečteno strhujícím setkáním s progresivní divadelní poetikou, která se snaží pátrat a objevovat mimotextová vyjádření a možnosti jevištní řeči. Spolu s mírou interpretační volnosti a s přesvědčivostí ansámblu Spitfire Company je inscenace výjimečností, která rozhodně stojí za seznámení.

Matyáš Dlab

Gustav je jméno pro kluka

Začala chladně, skončila žhavě. Takhle na papíře to vypadá divně, ale prožil jsem si to včera večer na vlastní kůži, takže mi to ani nepřijde. Gustav. Rakouská Björk, jak se dočtete v recenzích. Případně se operuje i s Dresden Dolls. Už včera jsem zápasil s tím, jak v textu pracovat s kapelou, jejíž jméno funguje jako alter-ego hlavního člena. Mluvit o nich v množném čísle (Jape JSOU fajn) nebo se stáhnout pozorností jen na tu klíčovou postavu (Jape JE Richie Egan)? A dnes ten stejný problém. Eva Jantschitsch je Gustav. Schovává se pod tímhle mužským jménem, které původně měla mít i v občance. Její otec si totiž přál syna, ale plány mu překazila dravější se na svět deroucí dcera. Podle živelnosti a nasazení, se kterým na Konvikt ve včerejším koncertu vtrhla, to ale vypadá, že by se tahle na pohled křehká diva vůbec nebála jít pro chlapskou ránu. Silná gesta, drzost a napřažená pěst. Bojovnost se jí upřít nedá. Ostatně to ke Gustav patří. Nebo spíš k její politické angažovanosti. Dělá coververze Rage Against The Machine, svého času vlivné rockově-politické úderce z L.A., nebo si za inspiraci bere kultovní protestsongy typu We Shall Overcome. Programově nechce podepsat smlouvu s nadnárodní nahrávací společností, odmítá hrát na velkých festivalech sponzorovaných obřimi korporacemi a své první album nazvala Rettet die Wale

(Zachraňte velryby). To jí ale v nastalém celorakouském úspěchu tlačí do nepříjemných situací (cena Amadeus, její druhá deska se dostala na 33. místo v prodeji). Každopádně to je pro tuto chvíli jedno. Chtěl jsem jen ukázat, co se v drobné Evě Jantschitsch skrývá za síly. Na desce zní křehce a tiše, ale naživo je pravý opak. Včerejší vystoupení bylo strhující, omračující, skvělé, opojné atd. Adjektiva si doplňte podle preferencí.

Teprve na koncertu jsem si uvědomil, kolik žen-hudebnic se v elektronické hudbě dokázalo prosadit až na úplný vrchol. Od ambientu přes electro až k minimaxu je jich požehnaně, což je dobře. Miss Kittin, Ellen Alien, Chicks on Speed, Mignon, Peaches.... jedu jen po povrchu. Zvláštní, že až na poslední jmenovanou jsou ostatní z německy mluvících zemí. Náhoda? Gustav je z Rakouska, z Vídně. Trochu sympatická alternativa v době, kdy umělci jejího ražení směřují do Berlína, v současnosti Mekky DIY a alternativního artu vůbec. Tím se tahle vlivná ženská německá vlna, kvůli které se i Chris Corner (IAMX) a mnoho jiných stahují do Berlína, dá možná částečně vysvětlit.

A co na koncert sami návštěvníci? Nádvoří Konviktu se zaplnilo rychle a s postupem času bylo publika víc a víc a zdálo se, že i velmi dobře se bavícího. Nezaskočila ani němčina, se kterou má hodně lidí v hudbě problém.

K
O
N
C
E
R
T

Stejně nakonec převažovaly anglické texty. V přídávku přišla pak úžasná poslední tečka. Pomalá a ambientně-šansonová Rettet die Wale v náležitém podání. Přestože velikost nádvoří nenahrává intimním hudebním náladám, ve výsledku se snad nikdo u závěrečné písně nevyhnul představě titěrného zakouřeného baru, piána v rohu a na něm zpívající znavené drobné brunetky v šatech a s cigaretou v koutku. Oproti ostýchavému a chladně elektronickému startu to byla od Gustav intimně horoucí tečka na závěr. Chtěl bych udělat něco pro velryby.

Ondřej „Andrew“ Malý

Nikdy nezaliaty čaj

Jaro Viňarský

14:30 / Konvikt / divadelní sál

Taneční performance s autobiografickým východiskem Nikdy nezaliaty čaj se vyjadřuje k aktuálně probíraným otázkám společenské konstrukce pohlavní identity neboli genderu. Přítomný tanečník, který je zároveň i choreografem a režisérem, v autorské výpovědi ztělesňuje svoji nechuť ke konvenčně pojímané mužnosti a stereotypním očekáváním okolí. Muž miluje ženu, žena muže, muž ženu živí a zapopřuje, žena se stará o domácnost a rodí děti, muž je silný a racionální,

žena je slabá a emocionální. Přesně proti takovým svazujícím předpokladům Jaro Viňarský bojuje, když propůjčuje svému tělu ladnost a výrazně citové a feminní polohy výrazu. Ačkoli Viňarský opanovává scénu sám bez fyzického partnera či spoluhráče, rozehrává komplexní vztahové siločáry mezi mužem a ženou, mezi mužským a ženským principem, vytváří svým tělesným projevem dvě plnohodnotně přítomné bytosti. Za svůj výkon byl oceněn druhou cenou v choreografické soutěži Jarmily Jeřábkové.

KaS

Melting Into Reality

Tomáš Krivošík a Veronika Kulíšková

17:30 / Konvikt / divadelní sál

Tomáš Krivošík se ve své nejnovější choreografii věnuje konfrontaci individuality a současné reality a rozvíjí romantické téma oscilace jedince mezi částečným „exilem“ – nezapadnutím do reality společnosti, a „rozpuštěním se“ – splynutím s touto realitou. Inscenace vypráví příběhy lidí, kteří nechtějí ustoupit nátlaku vnějšího světa – modelu rychlé, konkurenční, agresivní doby, v níž je kvalita lidských vztahů často determinována pouze „dobrymi kontakty“ a ziskovostí. Sám Krivošík svoji autorskou

interpretaci tématu vysvětluje takto: „Vytvářím postavu – jeden z mnohých příběhů o zakořenění vlastního obrazu v sobě samém, nezapomínaje přitom na realitu, svět a společnost okolo. Tento člověk hledá správnou cestu a pravdivost, s jakou je možné žít v lidském světě. Žít tady a teď. Nechce se světem vyjednávat, kalkulovat, počítat, ale konat co nejotevřeněji a být přijímaný jako svébytné JÁ – takový, jaký je, jak se cítí a jak žije. Kráčí po cestě, která znamená cíl. Na cestě plné pohybu a neustálých změn. Slovy Alberta Camuse: jsem sám – jsem s vámi.“

KaS

Královna Margot

Moravské divadlo Olomouc

19:00 / Moravské divadlo

Přední český choreograf a režisér Libor Vaculík připravil se souborem baletu Moravského divadla zpracování historického dramatu Královna Margot. Inscenace inspirovaná motivy ze stejnojmenného románu Alexandra Dumase st. vznikala přímo pro olomoucký baletní soubor.

Příběh líčí vzestup i nezadržitelný pád mladičké Markéty z Valois, řečené královna Margot. Ta se v době svaté války mezi katolíky a hugenoty musela pro uklidnění situace vdát za krále Jin-

dřicha Navarrského. Svatba se konala krátce před 24. srpnem roku 1572 – tedy datem, které vešlo do dějin jako Bartolomějská noc a kdy bylo během krvavého masakru zavražděno několik tisíc lidí. Margot s vyvražděním hugenotů nesouhlasila a zcela sama se proti vůli bratrů i matky postavila na stranu utlačovaných. Při zpracování dramatu o ženě, která odmítla být politickou loutkou, využil Libor Vaculík dramaticko-romantickou hudbu Hectora Berlioze vhodně korespondující s tématem věčného soupeření a hledání.

KaS

čtvrtek 21. 5. 2009

11:00 / Konvikt / filmový sál

OBCHOD NA KORZE

Československo 1965

rež. Ján Kadár & Elmar Klos

Oscarem oceněná alegorie zasazená do období tzv. Slovenského štátu.

14:30 / Konvikt / divadelní sál

NIKDY NEZALIATY ČAJ

Jaro Viňarský / SK

Upřímná a intimní autobiografická zpověď zkoumající hranice mužského a ženského světa v každém z nás.

15:30 / Konvikt / filmový sál

POCHYBY

USA 2008 / režie J. P. Shanley

Komorní konverzační drama z prostředí katolické církevní školy.

17:30 / Konvikt / divadelní sál

MELTING INTO REALITY

Tomáš Krivošík / SK

19:00 / Konvikt / filmový sál

USA VERSUS JOHN LENNON

USA 2006

rež. David Leaf & John Scheinfeld

Kontroverzní střet mírového poselství legendárního hudebníka a konzervativní politiky pravicové vlády prezidenta Nixona.

19:00 / Moravské divadlo / slavnostní zakončení festivalu

KRÁLOVNA MARGOT

H. Berlioz – L. Vaculík

Moravské divadlo Olomouc

21:00 / Konvikt / parkán / šapitó

VÁLKA IDEJÍ

V. Bárta – J. Frič

Ironizující i meditativní improvizace na festivalové téma.

22:00 / Konvikt / parkán

JAM SESSION

pořadatel

generální partner

spolupořadatel

